

Predmet: Slobodan Medić i drugi – Škorpioni
Broj predmeta: K.br. 6-05

Glavni pretres: 5.07.2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Vasilija Mijovića

Svedok Mijović predočava Sudskom veću zahtev Tužilaštva za ratne zločine Haškog tribunala, od 4.04.2006. godine, upućen Vladi SCG, da mu omogući da u okviru predmeta IT.03-69 (Tužilac protiv Jovice Stanišić i Franka Simatovića) sasluša Vasilija Mijovića u svojstvu osumnjičenog i traži od Sudskog veća, u skladu sa čl. 100 i 101 Zakonika o krivičnom postupku, da ne svedoči pred sudom jer smatra da bi davanjem iskaza eventualno izložio sebe krivičnom gonjenju ili teškoj sramoti.

Sud je usvojio obrazloženje svedoka Mijovića i odlučio da ga ne saslušava u svojstvu svedoka jer je našao da su ispunjeni uslovi iz člana 100 ZKP, s obzirom da bi Vasilije Mijović svojim svedočenjem izložio sebe krivičnom gonjenju. Bez obzira na primedbu punomoćnika žrtava da je Haški tribunal prestao sa istragama i podizanjem optužnica, Sudsko veće je našlo da bi se krivično gonjenje svedoka Mijovića moglo pokrenuti pred nacionalnim sudovima (Hrvatska, BiH, Crna Gora) i da postoji realna opasnost po Vasilija Mijaovića da bude krivično gonjen.

Saslušanje svedoka Jovana Mirila

Svedok Mirilo lično poznaje optužene Slobodana Medića, Aleksandra Medića i Milorada Momića a optuženog Petraševića zna od kada je počeo da radi kao obezbeđenje u diskoteci u Šidu, koja je danas njegovo vlasništvo.

U poslednjih godinu dana svedok je pod pretnjama zbog toga što je pomogao da video snimak egzekucije izade u javnost. Jednom prilikom brat optuženog Aleksandra Medića ga je napao u gradu dok je bio sa suprugom i detetom, a pretio mu je i optuženi Petrašević.

Svedok se seća da je optuženi Slobodan Medić za vreme rata vozio džip micubiši pajero i da je koristio razne tablice: tablice tadašnje Republike Srpske Krajine, tablice MUP-a Srbije, oznaka M – 02 a ponekada tablice na Novi Sad u Vojvodini. Svedok nema neposredno saznanje čija je jedinica *Škorpioni* bila za vreme rata u Hrvatskoj i BiH ali zna da su 1995. hapsili u Srbiji srpske izbeglice iz Hrvatske i BiH a da su 1999.godine na Kosovu bili u rezervnom sastavu MUP-a Srbije.

Svedok Mirilo je upoznao Dušana Kosanovića sa Natašom Kandić, koji joj je predao video kasetu, četiri maseca pre nego što se pojavila na televiziji. Kosanović je bio dao kasetu na čuvanje u Tuzlu i onda je izgubio kontrolu nad njom. Kada je dobio nazad, odlučio je da je preda Nataši Kandić jer se plašio da neko pokušava da je proda. Obratio se svedoku za kontakt sa Natašom Kandić jer je i on, kao i drugi u Šidu, znao da on poznaje Natašu Kandić još iz vremena kada se sudilo Saši Cvjetanu (2003).

Komentar:

Branioci optuženih i optuženi su se neprijateljski ponašali prema svedoku, što su porodice optuženih povremeno glasno odobravale. Sudska straža nije reagovala kada su porodice optuženih zapljeskale svedoku Kovaču kada je punomoćnici žrtava Nataši Kandić rekao da je ona plaćena da radi protiv Srbije.

Tužilac protiv predloga punomoćnika žrtava

U vezi sa predlogom punomoćnice žrtava Nataše Kandić da sud pribavi od MUP-a Srbije podatke da li su pripadnici tog MUP-a, po imenima navedenim u depešama MUP-a Republike Srpske, bili na trnovskom ratištu u julu 1995. godine, branioci optuženih i tužilac su se usprotivili ovom kao i drugim predlozima punomoćnice žrtava.

Tužilac je svoje neslaganje obrazložio sledećim rečima: „Ja takođe moram da se složim sa kolegama braniocima. Najzad, definitivno sud mora da zauzme stav o procesnoj poziciji zastupnika oštećenih. Ne mislim konkretno, nego načelno mislim da se pozicija jako zloupotrebljava i da se ide van konteksta onog što državna tužba zastupa, kako u ovom tako i u drugim predmetima“.

Suđenje su pratile: Nura Alispahić, majka streljanog Azmira, Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta, Refija Alić, Naza Hasanović, Bahra Kandžetović, Rejha Avdić i Nura Begović, članovi porodica žrtava iz Srebrenice, Udruženje žena iz Srebrenice.

Fond za humanitarno pravo